

защото всеко смъртно наказание естествено възбужда негодование и отвращение не само към дейците, които си служат с него, но и към самото свято дяло. От друга страна, всяко убийство влече след себе си намесата на турските власти: полиция, разпити, сждилища и т. н.

Великата сжвест на апостола не му позволила да наложи смъртно наказание на Д. Обши, задето последния се противопоставял на разпоредбите му, не давал сметка за сжбраните суми и нещо повече — обвинявал самия апостол в заграбени „привилегии“ и злоупотреби. Той не приложил смъртно наказание към Анастаса Попов от Плевен, брат на Данаила в Турно-Магурели, задето последния го клеветил, па и подклаждал Обшия да вжрви против Левски. За тия, както ги нарича той „маскараджци и помии“, великия организатор на комитетите се отнася с молба до Каравелова и до Ц. Р. Комитет в Букурещ да разгледат разпрата и да отдадат всекому правото. *Левски не е самоглав заповедник, не е диктатор, той е предвидлив, твърд, но зачита „вишегласието“, сиреч мнението и решението на мнозинството.*

Ето как чисто, как светло Левски носел апостолското и революционното знаме. Той знаел, че революцията е страшно нещо, че народа се излага на безброй бедствия и затова е искал да се работи обмислено, честно и преданно. Той в писмата си често пише: работете *умно*. Всяко лекомислено дяло той броил за вредно, за противонародно, за „помия“.